

Slovenski Prijatelj.

Izhaja enkrat
v mesecu.

Za cerkev, šolo in dom.

Velja po pošti
4 fl. na leto.

Št. 5.

15. maja 1864.

XIII. tečaj.

Pridiga za praznik sv. Rešnjega Telesa.

(V presv. Rešnjem Telesu je Gospod Jezus Kristus resnično in bitstveno pričujoč — najte ga molimo! gov. M. H.)

„Ta je kruh, ki je iz nebes prišel.“ Jan. 6, 58.

V v o d.

Svet in vesel praznik obhajamo danes. Po vesoljni cerkvi, v vseh delih širokega sveta, po imenitnih, velikih mestih, kakor po deželnih farah v dolinah in gorah obhajajo se svete procesije v čast in hvalo narsvetejšemu zakramentu, kjer Gospod Jezus Kristus kakor živ Bog in človek v podobi kruha in vina resnično in bitstveno med nami prebiva. Te vesele procesije, kaj so drugega, kakor hvalovanje in radovanje vernega serca, ki hoče celej natori, višnjemu nebesu in zeleni zemlji kazati vsemogočnega Boga v podobi belega kruha in oznanovati nebu in zemlji veliko skrivnost poslednje večerje! Tedaj je „Gospod vzel kruh v svoje presvete roke, vzdignil svoje oči k Bogu, vsemogočnemu Očetu svojemu, zahvalil se, razlomil kruh in ga dal učencom rekoč: Vzemite in jejte, to je moje Telo, ki bo za vas dano“. Tako je vzel tudi kelih z vinom, spet se zahvalil, blagoslovil ga in dal učencom rekoč: „Pijte iz njega vsi, to je moja kri, kri novega testamenta, ki bo za vas in jih veliko prelita v odpuščenje grehov. Kolikorkrat to storite, storite v moj spomin.“ To neizrekljivo skrivnost poslednje večerje, po kateri je Gospod Jezus Kristus kruh in vino v telo in kerv svojo spremenil, in apostolom, in po njih vsem škofom in mašnikom ravno tisto oblast dal, to neizrekljivo skrivnost obhaja verno keršanstvo

zlasti v tej osmini in lepi poletni čas pri veselih procesijah. Da bi to svojo veselo pobožnost zdaj in vselej prav opravljali, hočemo danes premišljevali :

„Kako da je Gospod Jezus Kristus v presvetem Rešnjem Telesu pričujoč, in kako naj molimo presveto Rešnje Telo.“ Poslušajte !

R a z l a g a.

1. Ko je Gospod Jezus Kristus pri slednji večerji kruh in vino v svoje telo in v svojo kri spremenil in učencom zavžiti dal, rekel je : „To storite v moj spomin.“ Dal njim je tedaj, in tudi njihovim nastopnikom, škofom in mašnikom, enako oblast, katere se skoz in skoz poslužujejo pri sv. maši. Kedarkoli mašnik pri sv. maši kruh in kelh z vinom v svoje roke vzame, blagoslovi in reče : „To je moje telo, to je moja kri“, spremeni se po vsemogočnosti Jezusovi kruh v njegovo telo in vino v njegovo kri.

2. Kaj imamo torej verovati od spremenjenega kruha in vina ? Imamo verovati, da je kruh in vino, kedar so se tiste presvete besede izrekle, resnično in bitstveno živo telo in živa kri Jezusova — podobe, to je, kar vidimo, ovohamo, ošlatamo, okusimo, so ostale, bitstvenost je spremenjena. Nimamo več pred sebo kruha in vina, temuč pravega živega Jezusa. Kako bi vam, ljubi moji ! to skrivnost le razložil ? Sv. pismo nam pripoveduje, da je pri strašnem pokončevanju in požarju Sodomskem Lotova žena na begu nazaj pogledala ; pa pri tej priči se je v solni steber spremenila. Zunajna podoba človeška je ostala, pa znotrajna bitstvenost žene je postala sol, ni bila več žena, le podoba žene, bila je prava sol. Enako tako ali podobno tako ostane po povzdigovanju pri sv. maši podoba kruha in vina, bitstvenost pa je spremenjena ; kruh ni več kruh, temuč Telo Kristusovo ; vino ni več vino, temuč kri Kristusova.

3. Kako pa je Gospod Jezus pod vsako podobo pričujoč ? Je pod podobo kruha le njegovo meso, pod podobo vina le njegova kri pričujoča ? Gospod Jezus Kristus je pod vsako posebno podobo cel in živ, kakor Bog in človek pričujoč, pod podobo kruha s kervjo in mesom, pod podobo

vina tudi z mesom in kervjo; ja v vsaki drobtinici svete hostije, v vsaki kaplici posvečenega vina je celi, živi Jezus, kot Bog in človek pričujoč; pričujoč je v vsaki drobtinci, kakor v vseh posvečenih hostijah po celem svetu tisti celi in živi Gospod Jezus.

Alite ljubi moji kristjani! to je čudna, nezapopadljiva skrivnost?!

Nek pobožen škof, Samonas Gazenski, potoval je po sveti deželi. Nek Saracen, človek Mohamedanske vere, prašal ga je tedaj: „Kako mora to biti, da iz kruha Jezusovo Telo in kri postane?“ Pobožni škof mu odgovori, da Bog po čudežu to stori, saj se vsak den v natori kaj podobnega godí in ponavlja. Pri svojem rojstvu nisi bil tako velik, kakor zdaj. Kaj ti da rasti? ali se kruh, živež, ki ga ješ, ne spreminja tudi v tvoj život, v tvoje meso in kri? Saracen dalje pravi: Pa, „kako je le mogoče, da je v vseh vaših cerkvah tisto Telo Jezusovo, da se Jezusovo Telo ne razdeli, kedar se hostija razlomi? Škof odgovori: Pri Bogu ni nemogoča nobena reč (in sicer se razdeli le podoba pa ne bistvenost). Pa tudi to ti hočem v priliki razjasniti. Poglej v ogledalo, ali ti ne kaže celo podobo; razlomi ali razstrupi ogledalo, in tudi v vsakem koscu vidiš celo svojo podobo. Ali kedar kaj govorim, slišijo besedo mojo vsi, ki so pričujoči. Vsak sliši celo besedo mojo, nikar vsak en kosce moje besede. Tako ne prejeme od Telesa Jezusovega, kedar mašnik razlomi hostijo vsak le en kosce, temuč celo telo. Ali se ne more pri besedi božji, ki je meso postala, ravno tisto zgoditi, kar se godi pri besedi naših ust. In Saracen je omolknil; vsi pričujoči so bili pa v svoji veri poterjeni.

V vsaki podobi, pod podobo kruha, kakor pod podobo vina, ja, v vsaki drobtinci in kaplici teh podob, je celi živi Jezus kot Bog in človek pričujoč — ostane pričujoč, dokler se podoba ne vniči ali zgine.

4. Ker je pa Jezus, naš Gospod in Bog v sv. Rešnjem Telesu med nami pričujoč, moramo ga obiskovati in moliti. Kako pa naj molimo Jezusa v Rešnjem Telesu? Moliti ga moramo z zunajno in znotrajno spodobnostjo in častjo.

a) Moli, o kristjanska duša! Rešnje Telo z unanjo častjo; padi na svoje kolena, pobesi svoje oči in terkaj na svoje persi, tako moliš Jezusa in kašaš, da veš in čutiš, da si pred svojim Bogom. Ko je Mozes na gori Horeb ovce očeta svoje žene pasel, vidil je germ, ki je gorel, pa ne zgorel. Mozes se bliža, da to prikazen bližej ogleda; pa Gospod Bog mu iz germa kliče: „Ne bližaj se, izzuj črevlje od svojih nog, zakaj kraj, kjer stojiš, je sveta zemlja.“ Kristjan! sveta zemlja, svet kraj je mesto svetega Rešnjega Telesa; bližaj se ponižno temu kraju, in kedar se Rešnje Telo na oltarju izpostavi, ali v procesiji okoli nosi, ali bolniku nese, ali kedarkoli cerkev obiskuješ, padi na svoje kolena po zgledu tistih štiri in dvajset starih, od katerih sv. apostel Janez v skrivnem razodetju piše: „Padli so pred njim, ki je na tronu sedel, molili so ga, ki živi vekomaj, položili so svoje krone pred tronom in so upili: Vreden si Gospod, naš Bog prejemati vso čast in hvalo in oblast, zakaj vse reči si stvaril in po tvoji volji so postale in so ustvarjene.“ (Raz. 4, 10. 11.)

Kedar pa ti, kristjan moj! pred svetim Rešnjim Telesom klečiš, pobožno in ponižno ga moliš po zunajnem, ne zabi moliti Jezusa b) znotraj v sercu. Obujaj živo vero in upanje, vnemaj svojo ljubezen, daruj mu vse dušne in telesne svoje moči. Kedar se tvoje oko ponižno vzdiguje k beli podobi presvetega Rešnjega Telesa, naj se vnema tudi tvoja duša k svetemu premišljevanju. Premišljuj, kdo je ta, ki je skrit v ponižni podobi belega kruha, ki milo na te gleda iz svete hostije. Tvoj Bog in Gospod je, ki se poniža med nami prebivati. Večna čast in hvala naj mu bo! Tvoj zveličar je, ki je iz ljubezni do tebe človek postal in te odrešil na špotljivem križu. Tvoj prijatelj je, ki mu je veselje med nami prebivati. Tvoj dobrotnik je, ki hoče naše prošnje in zdihljeje poslušati in uslišati. Tvoj Gospod Bog je, ki te vabi: Pridite k meni vsi, ki ste žalostni in obloženi, in potolažil vas bom. On je zdravje bolnih duš, tolažnik žalostnih, oče ubogih, ženin čistih duš. On je prihodni sodnik naš, ki nas zdaj k pokori yabi, da bi nas enkrat mogel med zvoljene svoje šteti. On, Jezus Kristus, je naša nebeška hrana, ki nas živi in redi za večno življenje. In njemu, svojemu Bogu, svojemu Zveličarju,

svojemu prijatlju, sodniku, njemu nar veči ljubezni bi ne darovali vse časti, hvale, ljubezni, upanja, udanosti, in vsega, kar smo in imamo?

S k l e p.

Češčen, hvaljen bodi nar svetejši zakrament sv. Rešnjega Telesa zdaj in na vekomaj — v njem imamo Jezusa pravega živega Boga in človeka skritega v podobi belega kruha — moliti ga, prositi ga, njemu se darovati, naj bo naša nar večja tolažba, naše nar slajše veselje. Amen.

Pridiga za 2. pobinkošno nedeljo.

(Kaj nam sveta maša daje in pomaga? gov. — f—.)

„Neki človek je napravil večerjo, in jih je veliko povabil.“ Luk. 14, 16.

V v o d.

Veliko gostij se po svetu obhaja, veliko imenitnih pojedinj prijatlom in služabnikom da, pa imenitneje večerje ni bilo in je ne bo, kakor je bila večerja Jezusova, katero je na večer pred svojo smertjo obhajal in nam obhajati izporočil, ter svojim aposteljnem in vsem njih namestnikom naročil: „To storite v moj spomin!“ Poglejte, tako je postavil Jezus obhajilo svoje poslednje večerje, kraljeve gostije, ktera se neprenehoma ponavlja pri vsaki sveti maši. Namestnik božji vzamejo mervico belega kruha in par kaplic vina, izgovorijo v imenu Jezusovem njegove vsemogočne besede; in ravno kakor v rokah Jezusovih se tudi v rokah mašnikovih spremeni kruh v pravo živo telo Jezusovo, in vino v pravo živo kri njegovo, ter živi na altarju, živi med nami. Oh čudo in prečudo božje vsemogočnosti in ljubezni! vredno, da ga pogostoma v misel jemljemo, in Boga hvalimo in zahvalimo za toliko dobroto! Premislimo torej danes, „kakšno ceno da ta prečudna daritev ima, ali — kaj nam sveta maša daje in pomaga?“ — Pripravite se!

Razlaga.

V nekem mestu so bili ljudje svojemu kralju zvestobo odpovedali in pokorščino odrekli; njegove podobe so zaničevali, z blatom ometali, po ulicah jih vlečili in z nogami taptali, njegove služabnike zasramovali in pregnali, in tako svoje zaničevanje do kralja in njegovih postav očitno na znanje dajali. Kralj zve to žalostno novico in vidi nehvaležnost svojih podložnih, ktere je ljubil in za kterih blagor je na vso moč skerbel; torej hodi silno razžaljen po svojem poslopju gori in doli. Njegovi zvesti služabniki krog njega stojé in si umišljujejo, kako bo kralj kaznoval nehvaležne upornike. Eni si menijo, da jim bo naložil silne davke in odrajtila; drugi pripovedujejo od terde ječe, v ktero jih bo pometal; tretji govorijo clo od vislic, na ktere jih bo obesil; eni pravijo, da bo mesto zapalil, in clo ozidje razsul, da ne bo kamen na kamnu ostal, drugi spet druge kazni v mislih imajo. Med tem pa pride človek iz rovarskega (puntarskega) mesta, ter prosi, naj ga peljejo pred kralja. Peljejo ga, in začne pripovedovati, da so se ljudje spet pameti zavedli, in svojo zmoto spoznajo, iz serca obžalujejo in milosti prosijo: da ob kratkem govorim: poslanec njih žalostni stan tako živo popiše, da se zmotene sirote vsem smilijo, in so marskteremu okrog stoječih solze v oči priigrale. Le eden med njimi zamišljen stoji, in ta je kralj. Obraz mu je silno resnoben, čelo zgerbančeno, oko tamno. Rad bi vstajnikom prizanesel, in jim je, kar človek tudi že odpustil, ali — kar kralj — jim ni mogel odpustiti in ni smel. Razžaljena je bila njegova kraljeva visokost, ona, božja namestnica, in ta terja maščevanja po terdi pravici. In ravno zoper to kraljevo veličanstvo so se bili vporniki tako silno pregrešili, ter tisto tako gerdo zasramovali in zaničevali. Zdaj pa poslanec, ki je bil popolno nedolžen, in se ni vstaje vdeležil in ni bil z vstajniki potegnil, tudi ne njih ravnanja poterdil, pred kralja poklekne, mu ponudi vse svoje premoženje, ktereга je seboj prinesel, in prosi, naj ga vzame v spravo za zadolženje njegovih sosedov. Kralj se da omečiti, vzame ponujeni denar, odpusti vstajnikom in jim prizanese; mož pa gre veselega serca v svojo domačijo nazaj. Toda

nehvaležni mestnjani se spet vpró v drugič, vpró v tretje in še večkrat. Vselej pa se dobroserčni rešitelj k kralju poverne in milost vstajnikom sprosi. Nima sicer nič več ne ničesar, kar bi ponudil v spravo; vse, kar je imel, je pervikrat dal; ali kralj je njegov prvi dar toliko za ljubo imel, da se je dal k milosti preprositi in omečiti, kakor hitro ga je poslanec opomnil na svoj prvi dar.

Ni kaka pravljica ali zmišljava, kar sem vam zdaj povedal, temoč je terda resnica. Vse to, kar sem pravil, resnično se je godilo, in ljudje, ki so se bili vperli, še zdaj živé; tudi kralj še živi in poslanec ali srednik med kraljem in ljudmi. Vporniki namreč smo mi sami; kralj je nebeški Oče, in srednik med njim in nami je Jezus sam, on božji Sin in naš Zveličar. Kdo vé, ali angelji božji ne stojé večkrat pred njegovim sedežem, pripravljeni iti in božjo jezo razliti na grešni svet? Pa se Jezus, božje Jagnje, pred Boga vstopi, ter kaže rane od svoje perve daritve na sv. križu, ktera se dan za dnevom ponavlja pri vsaki sveti maši v keršanskem svetu. In to ravno je svete maše čudni skrivnostni pomen, da se povsod in vsaki čas v tej daritvi Jezus Bogu v spravo ponuja in daruje, Oče nebeški pa to spravo z dopadanjem sprejema. Vendar se pa ta daritev ne godi več po kervavem potu, kakor nekdanj na Kalvarski gori, ampak po nekervavem potu, in je vedni spomin tiste kervave daritve, ktero je Jezus na svetem križu doprinesel; je pa Bogu ljuba in prijetna zavoljo Jezusove kervave daritve, ktero je enkrat za vselej ob svoji smerti opravil. — Sveta maša tedaj ni zakrament, da bi nam kako posebno njej lastno gnado podelila, ampak je le spravi dar, ki namen ima, človeka, ki se je vdeleži, po posebnem potu z Bogom spraviti (Trid. sess. 22. c. 2.) in mu božje usmiljenje nakloniti, kakor je tistega v tem ali unem obziru, v tej ali uni okoljstavi potreben. Takemu človeku, če smemo tako govoriti, je Bog bolj milostljiv in prijazen, in kolikokrat k sveti maši gre, se Bogu tako rekoč za eno stopinjo približa. Marsikteremu pride pri sveti maši kaka pobožna misel v glavo, kaka sveta želja v serce, in dober sklep stori, ktereга bi sicer ne bil storil. Tega med sveto mašo notranji glas opominja in pripravlja k spovedi, drugi se nenadama vname

za kako dobro delo, ktero se mu je sicer pretežavno zdelo. Enemu se, morda ko še na to porajtal ni, huda želja v sercu vduši in ugasí; drugi serčnost zadobi voljno prenašati kako težavo, kako nesrečo. Z eno besedo: Brez vsega dobička od svete maše nobeden ne gre, kdor le s pravim namenom k njej pride. In kolikorkrat v cerkev stopiš, da bi pri sveti maši bil, si vselej lahko misliš: „Kakoršen zdaj v cerkev grem, ne pojdem vunkaj; nekaj si hočem in moram zajeti iz tega zaklada božje milosti in usmiljenja božjega!“

Zatorej so pa tudi pobožni kristjani vseh časov radi k sveti maši hodili, in si pri njej in po njej veliko dobrot sproševali in zadobivljali za dušo in telo. Lahko bi vam pravil od prvih kristjanov, ki so se vsemu preganjanju serditih sovražnikov vkljub v podzemeljskih votlinah zbirali, da bi se ondi daritve svete maše vdeležili, ker se je očitno niso smeli; pa so si tudi iz svete maše zajemali moč in serčnost, s katero so premagali naj grozovitniše muke in naj strašnejšo smert.

Lahko bi vam naštel veliko versto bogoljubnih duš vseh časov in narodov, ki so sleherni dan veselo k sv. maši bitele, si pa tudi toliko lepih zakladov za večnost nabrale, in na toliko visoko stopnjo keršanske popolnosti dospele, da se jim le čudimo in se zavzamemo, kedar njih življenje prebiramo in premišljujemo. Pa vse to vam razkladati in na široko popisovati, bi me predolgo zaderževalo. Enega prelepega zgleda pa vam vendar le ne morem zamolčati, ki nam prav jasno kaže, kaj da pridno slušanje svete maše velja.

Sv. Elizabeta je strežaja imela, ki je bil pobožen in bogaboječ, nič manj kot kraljica, njegova gospá. Drugi kraljevi služabniki pa se Boga niso bali in so pregrešno živeli; in torej so nedolžnega mladenča čertili, ki ž njimi ni potegnil. Njegovo lepo zaderžanje jim je bilo tern v peti, ter jim je njih lastne hudobije očitalo; torej sklenejo, iz poti si ga spraviti, bodi si po pravici ali po krivici, to jim je vse eno. Portugaljski kralj in mož sv. Elizabete pa je bil sicer verl, dober mož, vendar le je to napako imel, da se je dal nekterikrat hudi jezi tako zlo premagati, da ni vedel, kaj dela. To vedeti se eden mladenčevih sovražnikov za kralja spravi, ter mu začne pripovedovati s prihuljeno besedo in hinavsko

prijaznostjo, da sta kraljica in njen strežaj zastopljena. Kralj to slišati zbledí, in kakor bi ogenj v streho vtaknil, se mu serce od jeze vname, da pri tej priči sklene — brez prepričanja — nedolžnega mladenča umoriti. Imel je pa blizu kraljevega mesta Lizabona, v katerem je prebival, svoje fužine. Onda sporoči delavcem v fužini, naj prvega služabnika, ki ga bo kje poslal uprašat, ali so kraljevo povelje spolnili, zgrabijo in veržejo brez usmiljenja v razbeljeno peč. Kmalu potem mladenča zakliče, in mu ukaže v fužino iti, ter po njegovem povelju poprašati. Nič hudega si v nadi se mladeneč urno odpravi, in gre svoji smerti naproti. Pa nad njim je čul tisti, ki je močnejši kot Portugalski kralj in močnejši od vseh kraljev celega sveta. Njegova pot ga memo cerkvice pelja, ko je ravno k sveti maši pozvonilo. Vajen vsako jutro pri sveti maši biti stopi v cerkev, ter si misli: „Sveta maša me ne bo v moji službi toliko zaderžala, bom pa potem hitrejši stopil.“ Lepo poklekne in serčno moli od prvega konca do zadnjega. — Med tem pa kralju huda vest pokoja ne da, in kar nima miru, zakliče torej služabnika, in sicer ravno tistega, kateri ga je bil nad nedolžnega mladenča nadražil, in mu reče: „Urno se mi odpravi proti fužini, čas je pretekel in kraljični strežaj mora zdaj že ob življenje biti; hiti, da to zveš, in nazaj pridši mi poveš.“ Pa mladeneč še ni bil tje prišel. Sveta maša in lepa, hvalevredna navada, vsaki dan sveto mašo slišati, ga je bila zaderžala in gotove smerti rešila. Ko tedaj lažnjivi, hudobni služabnik in njegov sovražnik do fužine pride in popraša, ali so storili po kraljevem povelju, ga delavci, misleči, da on je od kralja v smert namenjen, popadejo, ter vsemu zgovarjanju vkljub veržejo v razbeljeno peč. In silni plamen je, ko bi trenil, vdušil njegov stok ter hudobneža premenil v prah in pepel. Kmalu na to pride nedolžni mladeneč z enakim vprašanjem. V peč mu kažejo, ter pravijo, da so kraljevo povelje na tanjko spolnili. In mladeneč se poverne, ter kralju sporoči, kar so mu delavci povedali. Kralj ostermi in se prepriča, da je tukaj sam Bog sodil, ter nedolžnega otel, hudobnega pogubil, in se je poterdilo, kar pregovor pravi, da, kdor drugemu jamo koplje, sam vanjo pade.

S k l e p.

Glejte, tako je previdnost božja mladenčca ohranila, ker je bil pobožen, bogaboječ in je sosebno veselje imel, vsak dan k sveti maši hoditi! Teci tudi ti, o kristjan! rad k sveti maši, kolikorkrat ti je le mogoče, ne le v nedeljo, kedar si pod smertnim grehom pri sveti maši biti zavezan, ampak tudi v delavnik, da ti vest očitala ne bo, da svete maše nisi dosti obračunal; ker bi strašno bilo, ko bi se kaj takega od tebe slišalo, nič manj grozno, kakor ko bi Jezusove smertne daritve na sv. križu v časti ne bil imel. — Ako ti pa čas ne pri-pusti in priložnosti nimaš, vsaki dan k sveti maši iti, obudi vsaj dobre želje, da bi rad šel, ko bi zamogel, in prosi Boga, naj ti tvoje pobožne želje za ljubo vzame in v dobro zarajta. Bodi si tedaj doma ali na ptujem, bodi si na polji ali v gojzdu, v hiši ali na cesti, skleni svoje misli z mislimi mašnikovimi, in boš tudi ti daritve svete maše deležen, ako si po pravici zaderžan se resnično pri njej znajti, in vsaki pot si boš iz te neprecenljive daritve zajel kako posebno milost in dobroto, si nabral kako zerno zaslužnja za večno življenje. Amen.

Pridiga za 3. pobinkošno nedeljo.

(Kako Bog grešnike k sebi vabi in kliče; gov. —f—.)

„Povem vam, da tako bo v nebesih večje veselje nad enim grešnikom, koji se spokori, kakor nad devet in devetdesetimi pravičnimi, koji ne potrebujejo pokore.“

Luk. 15, 7.

V v o d.

O kako velika je pač ljubezen Jezusova do nas revnih grešnih sirot! in kdo primeri velikost usmiljenja njegovega! Ne le, da za nas je umerl na križu — večnega pogubljenja nas rešil in nam zaperte nebeška vrata spet odklenil; ne le, da je sv. zakramente postavil v naše posvečenje in zveličanje; ampak nas še tudi ljubeznjivo vabi, da bi prišli in zajemali iz teh zveličanskih studencev božjo gnado in pomoč: in glej! clo

grešivših nas ne zapusti, temuč kliče v eno mer na pot pokore, ktera grešivšega človeka edina v večno življenje pelja. Ravno danes nam pripoveduje se v sv. evangelju od moža, ki sto ovec ima, pa eno zgubivši devet in devetdesetere v puščavi pusti, ter za zgubljeno gre in jo išče, dokler je ne najde. Kdo je pač ta skerbni mož? Kdo drugi, ko Jezus sam, ki s toliko ljubeznijo grešnike išče, ter vabi in kliče k sebi, da bi prišli, in pokorivši se tudi enkrat svoj del imeli gor v nebesih med angelji in izvoljenimi božjimi, kateri imajo več veselje nad enim grešnikom, ki se spokori, ko nad devet in devetdesetimi pravičnimi, kateri ne potrebujejo pokore. Vtegne pa kdo upraševati: „Kako pa Jezus dandanašni grešnike k sebi kliče? saj nič več vidno med nami ne živi? in nič več po svetu ne hodi, kakor je hodil nekdaj?“

„Kako Jezus še naše dni grešnike k sebi vabi in kliče“ to vam želim danes pokazati, — le se pripravite!

R a z l a g a.

Ko bi si človek s svojim hudobnim življenjem le samo časne kazni na glavo nakopal, bi to ne bilo še tako hudo, ker vse časne kazni, in bodi si tudi še tako strašne, minejo in preidejo poprej ali pozneje. Ali če se grešnik vsem tim kaznim vkljub, s kterimi ga milost božja k sebi kliče, vendar le k Bogu ne poverne, mu bo huda pela, ker si zraven časnih kaznen tudi še večne na glavo nakopava. S čim se bo pač zgovarjati zamogel, kedar bo zaslišal nekdaj svoje ohsojenje v večno pogubljenje? (Izaija 45, 26.) Se bo mar s tim opravičil, ter rekel, da mu Bog nevarnosti o pravem času naznanil ni? — Prazni izgovor! — ker Bog gotovo vsakterega grešnika eden- ali drugikrat svari in opominja, naj se reši, dokler je čas. Ako pa grešnik božjega svarjenja in opominjevanja noče poslušati, kdo je kriv njegovega pogubljenja? Nobeden drugi ne, kakor le grešnik sam! Poslušajte naslednjo prigodbo, da se iz nje prepričate, kako skerbno dobrotljivi Bog grešnike k sebi vabi in kliče, in da torej Bog ni kriv, če se grešnik ne zveliča, temuč le grešnik sam je kriv svoje nesreče.

Cesar Valens, poprej iz domačije pregnan, bil je zdaj na cesarski stol povzdignjen, pa se Bogu ni nič kaj hvaležnega skazal za toliko dobroto. Komej je cesar postal, že je krivo-vercem (Ariancem) roko podal, verne, katoliške kristjane pa tako neusmiljeno stiskal in preganjal, da je sv. cerkev milo žalovala v toliki sili. Na posled se Bog zdihovavše svoje cerkve usmili, ter pošlje iz severa sovražno ljudstvo proti Valensóvemu cesarstvu na Jutrovem, in Valens je primoran, jim z močno vojsko naprot hiteti, da mu v deželo ne udarijo. Živel pa je tistihmalo v samoti med gorami sv. mož, po imenu Izacij. Njega si je Bog izvolil, cesarja posvariti. Sv. puščavnik samoto zapustivši vstopi se pred cesarja, ki je bil s svojo vojsko ravno na poti sovražnikom naprot, in mu reče z glasno besedo: „(Svitli) cesar! zaukaži, da se cerkve katoličanov, ki si jih zaperl, spet odpro; in se boš kot zmagovavec vernil iz boja: ako ne, boš smert našel!“ Valens ga sliši, pa meni, da gre puščavniku za pamet, torej mu še clo nobenega odgovora ne da, marveč le dalje koraka s svojo vojsko. Izacij gre, pa drugi dan zopet pride, se serčno pred cesarja vstopi, ter ponavlja z močnejšim glasom: „Cesar! ukaži, da se cerkve katoličanov, ktere si zaperl, spet odpró; in se boš kot zmagovavec vernil iz boja: ako ne, boš smert našel!“ Brezbožni Valens v drugo sliši posvarjenje, pa ostermí, in razni občutljeji ga sprehajajo. Od ene strani se mu preveč maloserčno zdi, porajtati na glas; od druge preveč prederzno vidi se, zanj nič zmeniti. Sklene, se še tisti dan o tej reči posvetovati s svojimi svetovavci. Ali svetovavci, po večem krivoverci, so cesarja zlahkoma pregovorili, naj puščavnika rajši pretepesti ukaže, ko na njegovo govorjenje poslušati, ako bi se prederznil, se še enkrat prikazati. In glej! res pride Izacij tudi še tretji pot, hitrejši ko poprejni dan, se skoz verste vojščakov prerine do cesarja, prime njegovega konja za ujdó, in zavpije na ves glas: „Pridem nazaj, o cesar! ti povedat, da cerkve katoličanov, ki si jih zaperl, spet odpreti veliš; ako to storiš, vernil se boš kot zmagovavec iz boja; ako ne, boš smert našel!“ Tik ceste, kjer je Izacij to govoril, bil je globok graben (jark), preraščen s ternjem in osatom. Cesar, ves serdit, ukaže, puščavnika prijeti, ter v jamo vreči. S tim,

si misli, se je nadležnega svarivca za zmirom znebil, ter ga umoril in pokopal ob enom. Se torej naprej poda, vendar nekako nejevoljen sam na sebe: vest mu je očitala, da je neusmiljeno ravnal. Pa, kaj se zgodi? Komaj se je vojska nekoliko naprej pomaknila, se trije mladenči prikažejo v beli prelepi obleki, in se za Izacijem v prepad spuste, in ne le živega, ampak tudi popolno zdravega potegnejo iz prepada, in ko bi trenil, zginejo. Izacij spozna, da so angelji bili od Boga poslani, da bi ga rešili. Se torej na zemljo verže in Boga zahvali za čudno rešenje; potem pa poln gorečnosti in keršanske ljubezni naprej hiti, da bi po stranskem bližnjem potu cesarja pretekel, in ko ga dohiti, mu reče s čudnim navdušenjem (serčnostjo): „Meniš, da mi je bilo v grabnu umreti med ternjem in osatom? Glej! tu sem spet, da te posvarim še enkrat: Pojdi sam v se, in odpri katoličanov zaperte cerkve, ako želiš zmago dobiti; ako tega ne storiš, boš moral umreti: Si me slišal? — umreti boš moral!“ — In glej! — kdo bi bil mislil? — Tudi to četrto posvarilo Valensu ni k sercu šlo: marveč je ukazal, Izacija prijeti, ter dvema starašinoma izročiti, da ga zapreta in varjeta tako dolgo, da cesar domu pride z vojsko. Gorje mu potem! Izacij to sliši, pa odgovori z besedami pravičnega Miheja, ki jih je hudobnemu Ahabu govoril svoje dni, in mu pravi: „Kaj res? Kedar nazaj prideš, me misliš postrahovati? — Le pojdi; in ako nazaj prideš, vedi, da ni Bog po meni (iz mene) govoril! — Z sovražniki se boš sicer vdaril; ker jim pa zoperstati ne boš v stanu; prisiljen boš, nazaj se umakniti; bežal boš, nasprotnikom v pest prišel, in neprevideno v ognju sklenil (umerl)!“ — In kakor je Izacij prerokoval spolnilo, se je. Valens je na sovražnike mahnil, pa premagan je bil. Vojska se mu razkropi in pobegne na vse strani. Cesar sam, pred sovražniki bežé, skrije se v slamnato hišico. Nasprotniki to spazijo in hišico zapalijo. Ž njo vred cesar zgori. — Starašina zdaj Izacija izpustita, in mu pozidata dva lepa samostana.

Keršanski poslušavci! sodite zdaj in mi povejte: Ko bi se cesar Valens na sodnji dan zoper svojega Sodnika dvignil in terdil, da svoje pogube ni sam kriv, temuč Bog: kaj bote k temu rekli? Kaj ne, da bi se Izacij nepomudoma oglasil, in

ga zarotil rekoč: „Molči, hudobnež! ali nisem štirikrat pri tebi bil, in ti ponujal pripomoček, lahki pripomoček, s katerim bi si bil brez težave življenje ohranil in dušo otel? Ker si se pa zoper Boga dvignil, in zoper mene divjal, brezbožnež! kako se prederzneš, se pritožiti?“ — Kaj pravite, kristjani! kdo bo že prav imel: ali Izacij ali Valens? Ali ni s tim božja reč popolnoma zagovorjena in do dobrega opravičena?

Če je pa temu taka, oh, kakšna bo z grešniki? Oh mili Bog! kaj bi bilo, ako bi bila sodba nad njimi že sklenjena? Sirote mislijo morda svoje lastno zadolženje na Boga zverniti, in pogubljenje, ki so si ga z lastnim pregrešenjem zaslužili, Bogu pripisovati, in oh! koliko Izacijev bo zoper nje vstalo, ter zoper nje pričalo in toževalo! — Pomislite, koliko je storil in stori dobrotljivi Bog in usmiljeni Jezus, da bi grešnika zveličal in srečnega naredil.

Jezus kliče grešnika k pokori po njegovem dušnem pastirju: toda grešnik večidel noče njegovih besed poslušati; in če jih že posluša, mu niso po volji, in jih morda še clo zasmejuje in se nad njimi razsaja.

Usmiljeni Jezus kliče grešnika po dobrotah, ki mu jih daje, po nadlogah in nesrečah, ktere mu pošilja, da bi mu serce omečil. Pa grešnik v terpljenju le rad godernja, in morda clo misli, da se mu krivica godi; veselje in dobrote pa hitro povžije, in pri tem na Boga še le bolj pozabi, in se v svet in njegovo poželenje še le bolj zamakne in zaljubi.

Jezus vabi grešnika k pokori po dogodbah drugih ljudi krog njega. Tukej nagla in neprevidena smert soseda iz tega sveta vzame; tam huda bolezen znanca pokori, da se sirotej s silno revščino in neznanimi bolečinami bori (bojuje) po več tednov in mescev, in vendar ni toliko in tako velikih grehov doprinesel, kakor grešnik, ktereга dobrotljivi Jezus s tim iz grešnega spanja budi. Ali pa je eden njegovih tovaršev zdaj zapert, in vendar ni hujši ravnal od njega. Ali je ena njenih tovaršic prišla ob poštenje in dobro ime, in vendar ni gerši živela, ko grešnica, ki jo Jezus vabi na pot pokore. In grešnik in grešnica pa le rada vse to prezreta in menita, da vse to nju nič ne zadeva.

Ljubeznjivi Jezus opominja, svari in kliče grešnika tudi po njegovi vesti. Po cele leta hodi za njim, in mu na serce govori, zdaj rahlo in prijazno; zdaj ojestro in resnobno; zdaj prosivši in mečivši; zdaj žugaje in protivši; zdaj zjutraj, zdaj zvečer; opoldne in o polnoči. da bi vendar drugačen postal.

— Ali grešnik po navadi le noče, in pravi enkrat: „Zdaj ne vlegnem, se s svojo dušo pečati!“ Drugopot reče: „Kaj pa storim? saj nisem hujši od drugih!“ in božjega glasu noče zastopiti, noče poslušati! — In če mu le vendar pokoja ne da, in se v premišljevanje zatopi, mu lahkomisljene besede in šaljivo govorjenje njegovih tovaršev in vinskih bratcev vse resnobne misli hitro spet iz glave zbije, in se še clo veseli, da mu je vest na posled onemagala in oglušila, ter jenjala ga k pokori buditi; ravno kakor je malopridni sin vesel, ako svojega poštenega očeta nič več okrog sebe nima, ki ga je s svojim resnobnim prigovarjanjem na pravi pot vabil in klical.

Glejte! koliko Izacijev dobrotljivi Oče nebeški in Jezus, naš Zveličar, do grešnika pošilja, da bi se grešnik zdramil iz grešnega spanja, na pot pokore krenil, in breznu odšel, kteremu grešivši naprot hiti! — Ako se pa grešnik vsemu temu svarjenju in opominjevanju vstavlja, ali bo mar potem nekdanj pravico imel, se pritožiti zoper Boga?

„S hudobnimi bo hudo ravnal“, je Zveličar prerokoval (Mat. 21, 41.) Da, hudo bo ravnal ž njimi v tem življenju, in kar je še hujši, hudo ravnal ž njimi na unem sveti!

S k l e p.

Dvigni se torej, o grešnik! zdrami se iz grešnega spanja; zbudi se in vstani! — Kar sem vam danes pravil, je tudi svarilo: Bog vé! morda enemu ali drugemu posledno posvarjenje?! Delajte pokoro, dokler je še čas! — Porok nam je evangelje: ako se spokorite in poboljšate, bote pogubljenju odšli! Drugači ne! in še enkrat rečem: Drugači ne! — Kaj še čakate? treba se je dela lotiti, lotiti nemudoma: pozneje bi vtegnilo morda že prepozno biti! Vaši Izaciji: vest in duhovni pastirji, dobrote in nesreče in druge svarila vas morda niso le dvakrat ali štirikrat, temoč že clo deset- ali še večkrat klicali in svarili, in se niste za to še nič zmenili. Lahko da je

ogenj že blizo vaših hiš! Nikar se torej ne obotavljajte, in ne mudite se: mogoče, da za tem svarilom nobenega več ne bo! In ker ste božji grom že tolikokrat slišali in čuli, sami sebi pripišite, ako Bog za gromom tudi strelo pošlje, da udari in užge, in se ogenj vname, ki na veke ne vgasne. Amen.

Pridiga za 4. pobinkošno nedeljo.

(Delavnost nas srččne, lenoba nesrečne storja; gov. M. T.)

„Učenik! vso noč smo lovili, in nismo nič vjeli; na Tvojo besedo pa bom vergel mrežo.“ Luk. 5, 5.

V v o d.

Nihče ni prerok v svojem rojstnem kraju. — Tudi Jezusa v Nazaretu ne poslušajo, ko pri svojih 30. letih očitno učiti začne. Poslovi se torej od Nazarenčanov in se proti Galileji poda, ter v Kapernaumu, zavoljo kupčije imenitnem mestu, v hiši svojih prvih dveh učencov, Andreja in Petra, ostane. Še ni bil dolgo časa tukej; pa povsod gre že govorica od njegovega lepega življenja, od njegovih dobrotljivih del in od resnice njegovega uka. Oči vseh so bile vanj, čegar življenje je bilo brez vse graje, radovedno obrnjene, in vse je skup vrelo, naj bi vidili in poslušali tistega, ki si je v malo časa serca vseh naklonil. In ker je vse za njim derlo, gre v čoln Andreja in Petra in jima reče, naj od kraja odrineta, da jih je iz čolna yun učil. — Potem pa jima velí, iti na globočino in še enkrat mreže v jezero vreči. Ali Peter mu ves žalosten odgovori: „Učenik! vso noč smo lovili in nismo nič vjeli, na Tvojo besedo pa bom vergel mrežo.“ Glej! zajme se toliko rib, da so se mreže tergale in da so še Jakobov in Janezov čoln z njimi napolnili. Ves plašen in začuden Peter reče: „Gospod! pojdi proč od mene, zakaj jaz sem grešen človek!“

Kakor so se pa Jezusovi učenci z ribstvom pečali, da so se preživili, in kakor so se ne le po dne, ampak tudi po noči, in dostikrat zastonj trudili; tako se še današnje dni veliko tavžent ljudi z ubogim, pa terdim delom preživlja, da si morajo

zares zgoli v potu svojega obraza svojega vsakdanjega kruha služiti. To posebno od vas kmetov in delavcev velja. Pridno in nevtrudljivo morate delati, če hočete sebe in svoje pošteno preživiti. Ali ravno pri svojem kmečkem stanu ste nar lagljeje zadovoljni, če ste delu prijalni, postopanju pa sovražniki. Da se bote od tega prepričali, poslušajte, kako da vas 1. delavnost srečne; 2. kako da vas pa tudi lenoba nesrečne storja.“ — Božja pomoč!

Razlaga.

Po Adamovem grehu v raji je od Boga vsem ljudem povelje došlo, da morajo delati in si v potu svojega obraza kruha služiti. Delati je po tem takem dolžnost vsakterega brez razločka, kakor je brez razločka vsakterega Adamov greh zadel. Vsak ima po svojem stanu dela in opravila, od katerih bo moral pred Bogom kdaj odgovor dajati. Da je pa med stanovi razloček, to tirjajo človeške potrebe, katerim na nobeno drugo vižo zadostiti nismo v stanu. Tudi je resnično, da so dela raznih stanov ne le zelo razločne, ampak tudi v nekterem stanu lagljeje, v drugem težavniše. Pri nekterih se je treba truditi z dušnimi, pri nekterih s telesnimi močmi. Vsak stan pa ima svojo solučno, kakor oblačno stran, nekaj prijetnega, nekaj neprijetnega. Največ prijetnega in nedolžnega veselja vživa gotovo delaven kmetovavec pri svojih opravilih. Njemu ni treba njegove žive dni ne lakote ali pomanjkanja terpeti. Enak je mravljincom, ki v poletnem času živeža iščejo in skup nanašajo, da imajo po zimi kaj jesti. Lahko si še za prihodnost, za neprevideno potrebo ali naglo bolezen kaj prihrani, da ni svojemu bližnjemu v nadlego. — Kdor je delaven, tega zdravje je večidel terdno. On spi sladko, vsaka jed se mu prilega, vse mu tekne v zdravje in v uterjenje. — Delavni človek tudi najlagljeje bogaboječe in pobožno živi, ker ima svoje misli le na dela, ne pa na hudobije obrnjene. Zraven vživa veselje, od katerega od mladih let spačen mestnjan nič ne vé. Se vam li ne zdí prijetno, kedar greste po jutranji molitvi k svojim pravilom, kjer vas vsa natora Boga častiti opominja? Ko vas prvi žark juternjega solca izza gor milo pozdravljajo, ko vam ptica v zelenem logu, ali visoko v zraku

svojo jutranjo pesem prepeva in vas cvetlice na veselje otročje nedolžnih, blagih let spominjajo, v vas hrepenenje in želje po večem veselji na Očetovem domu vzbujajo? Veselje imate nad Božjim žegnomo, ki se dobrotljivo čez vinograde, njive in travnike razliva; veselje nad živino, od ktere srečne prireje upate; veselje nad svojimi otroci, če jih v strahu Božjem podučujete, kedar ubogljivi, pridni in nedolžni doraščajo. Povsod, kamor se podaste in ganete, povsod kaj nahajate, kar v pregrešnih mislih, željah, govorjenji ali djanji zmiraj lahko raztresa in vas po živih in mertvih stvareh do Boga viža. In če trudni in zdelani mirú in pokoja potrebujete, vas li ne sprejema košata senca vsakega drevesa v mirniši in sladkejši počitek, kakor nedelavnega plemenitnika mehke pernice in zrahljane blazine? — Zato ni čuda, če pesniki in pevci vseh časov življenje na deželi veselo prepevajo, in jim še celo njegove prijetnosti in radosti popisovaje besed zmanjkuje, da le vsi enoglasno terdijo, kmečki stan je najsrečniši stan in veselje pridnega delavca odvaga vse homatije, ki jih po mestih za veselo uro napravljajo in drago kupujejo.

Poglejte! kako ste ravno v svojem kmečkem stanu lahko srečni in veseli! — Pa ne le sreča in veselje, ampak tudi zasluženje pred Bogom čaka na vas. — On, ki vam je delo naložil, vam tudi da moč, ga dokončati. On vé za vaš trud, šteje vaše stopinje in vidi pot vašega obraza. Pričujejoč je pri vseh vaših delih, in povernil vam jih bo, povernil obilno, če ne poprej, gotovo zadnji večer vašega trudapolnega življenja; zakaj, kakoršno je življenje, taka je tudi smert. Če je življenje srečno in veselo, mora biti srečna in vesela tudi zadnja ura, v kateri bo prišel hišni Oče po dokončanem delu zasluženno plačilo delit.

Ne bodite torej nejevoljni, ne bodite nepoterpežljivi pri svojih opravilih; ker z veseljem poprijeto delo je že na pol končano. Darujte, če vam čas ne pripusti, k sv. maši priti ali dolgo moliti, darujte Bogu pri angeljskem češčenji početje in terpljenja celega dne, da naj ga sprejme v svojo čast in zveličanje vaših duš. In zvečer spet ne pozabite, hvalo dajati tistemu, ki nam s svojo pomočjo na strani stoji vsem, in čigar dobrote enega samega dne do nas so nezmerne od rodu do

rodu. Tako vam ne bo treba s Petrom klicati: Učenik! vso noč smo lovili — Božja ljubezen in njeni sveti žegen bo prišel čez vas in vašo družino, ter bo nad vami ostal.

2. Vse to, kar sem vam dozdej pripovedoval, pa uživajo le tisti, ki dolžnosti svojega stanu spolnujejo. Vse nasprotno pa čaka lenuhe in postopače. Taki so enaki malopridnemu hlapcu v sv. evangeliju, ki je svoj talent zakopal; enaki so najemnikom, ki so stali na tergu in ki jim je hišni oče rekel: „Kaj stojite tukaj celi dan brez dela?“ in so mu odgovorili, da jih ni nihče najel. Gnjusoba so v Božjih očeh; zakaj nebeško kraljestvo silo terpi, in le ti, ki se s silo bojujejo, ga nase potegnejo. — Taki se vedno izgovarjajo, kolike težavnosti ima njih stan, koliko truda je zastoj. Drugod v vsakem stanu mislijo, da bi srečo našli, da bi jim Bog le to terpljenje odvzel; povsod vidijo rože rasti in cvesti, le pri njih in okoli njih je polno bodečega ternja, katero izruvat se čutijo preslabe. — Tako jim lenoba sneda dušne in telesne moči, kakor rija železo. Enaki so po besedah Demetrija mertvememu morju, v katerem vsaka žival pogine, kar ravno tako v lenuhu pogine vsaka dobra misel, vse svarjenje. In kakor je voda v tem morji najbolj slana, in se gost, smerdljiv sopar, ki ptice, kedar čez njo lete, umori, iz nje kadí; tako je lenuhu vsako delo najtežavniše, ker gost in smerdljiv sopar praznih izgovorov se kadí iz njegovega serca, ki še to, ker bi vtegnilo iz njega dobrega pognati, vse zamori in zaduši. Na to vižo se pa tudi satan lenobe, kakor do kraja odpertih vrat posluži, da kužno družbo nečistih misel in želj v serca vtakne. Zakaj začetek vseh pregreh je lenoba, in že pregovor pravi, da je ona njih mati in dojnica, da si išče gospoda, ki mu dá v tednu sedem praznikov. Ni čuda potlej, da je lenoba že mnogo hiš spraznila in veliko beraških mavh sošila, ker je po besedah sv. Krizostoma gnjezdo, kjer se vsaktera hudobija vleže. In Salomon pravi: „Šel sem čez njivo lenega, in vse je bilo polno kopriv in ternje je zemljo pokrivalo.“ Ravno taka, kakor njegovo polje je njegova duša. Njegova vera je mrtva, ker je nerodovitna, upanje je slabo, ker ne dela dobrega; ljubezni ni v njem, ker zaničuje Božje zapovedi. Sv. Juda Tadej pravi:

„Leni so oblaki brez vode, jesenske drevesa brez sadu, s korenino izderte.“

On je vedno v potrebah; zmirej v skušnjah, pa vselej premagan; postopa v neumnim govorjenji; prenaša in pripoveduje novice, na zadnje pa si nakopá stradanje in revščino in v starosti vsega hudega konec jemlje. Prav poje naš pesnik: „Lenega čaka stergan rokav; palica beraška, prazen bokal.“

Ne le, da pa lenuha Bog sovraži, in mu že na tem svetu veliko nadlog pošilja, ampak lenuha tudi vsakteri zasramuje. — Če je hišni gospodar, nima samo z gosposko vednih pravnj zavoljo rubljenja, ampak tudi njegovo pohištvo, vse njegovo orodje, živina, če je še kaj ima, raztergani otroci, razhrebrane in raztergane strehe in njegova lastna obleka; vse to ga zaničljivega dela pri svojem bližnjem; zaničujejo ga celo njegovi lastni otroci, kedar vidijo, da jim bota oče in mati namesti dote potrebo, revščino, dolgove in beraško palico zapustila. — Če je posel, ga spet zaničujeta gospodar in gospodinja in ga spodita brez plačila od hiše. Tako začne krasti, živeti razujzdano, dokler se v jamo svojih pregreh ne pogrezne. Kakoršno življenje, taka smert. Nesrečno je bilo življenje, nesrečna je njegova smert in nesrečna zanj vsa brezkončna večnost.

S k l e p.

Proč torej, ljubi moji, s takimi tožbami nad svojim terpljenjem! Proč z željami po pokoji in nedelavnih dneh; zakaj take želje, pravi sv. pismo in uči nas skušnja, umoré lenega. Najsrečniši stan je delavnost, bodi si z duhom ali s telesom. V njem vživamo zadovoljnost, vživamo veselje, ja pozemeljsk raj, ki je sladek okus prihodnjega. Amen.

Pridiga za 5. pobinkoštno nedeljo.

(Varite se pravdanja; gov. J. A—st.)

„Jaz pa vam povem, da vsak, kateri se jezi nad svojim bratom, bo kriv sodbe.“
Mat. 5, 22.

V v o d.

Jaz pa vam povem, kdo je ta, ki tako mogočno govori? Kteri postavam starih svoje lastne nove zapovedi nasproti stavljaja, in gorje žuga njim, ki jih ne spolnujejo? Slišali ste, da je rečeno starim: Ne ubijaj; kdor pa ubija, bo sodbe kriv. Jaz pa vam povem, kateri se jezi nad svojim bratom, bo kriv sodbe. Kdo je ta, ki tistim, ki bližnjega sovražijo, tako hudo gorje žuga? — Ta je od Boga poslani učenik, ki je znamenja delal, kakor jih noben drug delati ni mogel. Ta je tisti, kterege poslušati je glas iz nebes zapovedal; ta je tisti, ki bo konec sveta prišel soditi žive in mrtve. Ta je Jezus Kristus, edinorojeni Sin Božji — Bog sam je, kateri danes govori: Jaz pa vam povem, kateri se jezi nad svojim bratom, bo kriv sodbe. Moja nar večja zapoved je ljubezen, ta se pa ne prelomi samo s tim, da kdo ubija, kakor so vaši predniki učili, ampak tudi s tim, da se kdo jezi in zmerja. Slehern, kateri se nad svojim bratom jezi, zapadel je že moji sodbi, posebno če to jezo v sercu kuha, in se jeza v sovraštvo in maščevanje spremeni. Tako je govoril naš učenik in prihodni sodnik; kaj ne kristjani moji! to so resnobne besede, ojestro žuganje vsem tistim, ki v sovraštvo in razpertju živé, — to so besede, ktere si pa kristjani tako malo k sercu vzamejo; zakaj scer bi ne bilo toliko preprirov in sovraštva, in kristjani bi ne ravnali tolikrat zoper Jezusovo zapoved, ki pravi: Solnce naj ne zaide čez vašo jezo; ne bilo bi toliko nepotrebnih tožb in pravn pred gosposko. Zares, to je zdajnim kristjanom v veliko nečast, to je gotovo znamenje, da je pravi keršanski duh, duh ljubezni, miru, krotkosti in sprave zginil iz mnogih keršanskih serc. Kakor poslanec mirú, kakor vaš duhovni pastir spoznam za svojo dolžnost, vas pred prav-

danjem svariti: zato vas danes opomnim, koliko škodo pravdanje prinese:

1. Vaši časní sreči;

2. vašemu večnemu zveličanju.

Jaz to storim iz nar boljšega namena, vas časne škode in mnogih dušnih nevarnost obvarovati; poslušajte!

Razlaga.

1. To je zmirej žalostno, kedar kristjani med sebo pravde imajo, in želeti bi bilo, da bi svoje reči vselej mirno poravnali. Pa to se ne more vselej zgoditi, in pravdi zogniti se ni vselej mogoče.

Mi ljudje imamo vsi svoje slabosti, s kterimi svojim bližnjim krivico delamo. Kolikrat se prigodi, da kdo svojemu bližnjemu krivico dela, da še sam za to ne vé! Včasí si ljudje v kaki reči nasproti pridejo, da sami ne morejo spoznati in dostikrat so si ljudje v važnih, imenitnih rečeh navskriž, kjer se za enega ali družega zlo velika škoda kaže. Za take so tedaj sodnije postavljene, da tisti, kteri so si nasproti, svoje pritožbe pred nje prinesejo, in svoje pravice skažejo, da potlej sodnije po postavah pravico razsodijo. Torej ne moremo reči, da bi pravde vselej pregrešne bile. Tole povedati se mi je potrebno zdelo, da ne bom nekterim nepokojne vesti delal, kteri so se brez svojega zadolženja v pravde zamotali, kteri so le zato k pravdi svoje pribežališče vzeli, ker niso si drugači pomagati mogli in svoje pravice obvarovati. Zdaj pa mi pustite, da zoper nepotrebne, lahkomišljene pravde svoj glas povzdignem, ktere se le zavoljo malovrednih reči pričenjajo, kjer vsak, kdor pošteno in pametno misli, sam lahko spozna, kdor prav ima, kjer bi en del rad odjenjal, drugi pa iz svojoglavnosti, iz lakomnosti, iz togote in napuha od mirnega poravnanja nič vedeti noče. Take ljudi, ktere pravdarje imenujemo, nar pred na to opomnim, koliko škode jim njih nekeršansko pravdanje za njih časno srečo prinese.

a) Pri pravdah se zapravlja denar. Vprašajte tiste, ki so že v pravde zapleteni bili. Marsikteri denar, ki so si ga morebiti v potu svojega obraza prislužili, morali so tje dati. Ljudje se med sebo preganjajo in pravdajo, pravdniki ali dok-

torji se pa smejijo, in za vsako verstico, ki jo pišejo, za vsako pot, ki jo storé, dajo se dobro plačati. Pač malo imamo takih izgledov, da bi bil s pravdanjem kdo obogatel, takih izgledov pa je dosti, da je marsikdo hišo in premoženje zapravdal, in s svojo družino na beraško palico prišel. Dostikrat še tisti, ki se za pravično reč pravda, in pravdo pridobi, toliko stroškov ima, da bi veliko boljši bilo, da bi bil vso pravdo na stran pustil: „Boljši kratka sprava, kakor dolga pravda“.

b) S pravdanjem se zapravlja čas. Če se rokodelec ali umetnik pravda, mora dostikrat svojo delavnišnico zapustiti, če tudi še tako potrebno delo ima; zdaj mora k doktorju teči, zdaj si prič iskati, zdaj v kancelijo hiteti; pri tem mu njegovo delo zaostaja; ljudje, ki morajo na naročeno delo dolgo čakati, postanejo nejevoljni, in dajo drugam delati.

Še večo škodo ima kmet, ki je v pravde zapleten, ker pri svojem gospodarstvu veliko zamudi. Zdaj bi bil nar boljši čas sejati, pa zavoljo pravde mora poljedelstvo opustiti; potem nastopi hudo vreme, in tako mora seme v mokro zemljo zamazati, ali pa tako dolgo čakati, da hudo vreme mine, ko je morebiti že vse prepozno za sejanje; in ko se potlej drugi obilne žetve veselé, pravdavec le malo pridela, ker ni ob pravem času sejal. — Dostikrat žito na njivi požeto, in trava na senožeti pokošena leži, pa o nar lepšem dnevu, ko bi bilo treba vse to domu zvoziti, pravdavec, ker je tožni dan, v kancelijo hiti, žito in seno ležati pusti, da se mu spridi in pokonča.

c) Pri pravadah se tudi zapravlja mirno in veselo življenje.

Koliko nepokoja napravljajo že pogostne pota, ki jih je treba zavoljo pravad storiti! Pravdar mora dostikrat v nar gersšem vremenu na pot se podati, in je dostikrat še na poti, ko drugi ljudje pokojno že počivajo in sladko spe. Pravdar ima malo pokoja; njegova glava je polna skerbi, ktere mu še spati ne pusté, in če tudi spi, težke sanje nadlegujejo ga. Kedar se dan naredi, tudi njegove sanje ž njim vstanejo, in ga povsod pri njegovem delu spremljajo, da mu nobena reč prav po sreči spod rok ne gre; proti svoji družini je nejevoljen, in nobeden mu vstreči ne more; za vsako reč se togoti. Kedar

se k jedi vsede, so njegove skerbi tudi tam pri pravdi, — in jed, če je še tako dobro pripravljena, se mu ne prileže. Če se med vesele tovarše poda, tudi tam mu skerbi vsako veselje iz serca preženejo. Naj hodi ali stoji, naj dela, kar hoče, zmirej mu njegove skerbi v glavi tiče. Ali tako življenje ni nepokojno in žalostno? Zginil je serčni mir, minulo pokojno veselo življenje.

d) Pri pravadah se pogostoma tudi zapravi zdravje, nar boljše blago na zemlji. Tak človek bi moral truplo iz jekla in železa imeti, da bi pri toliki nejevolji in nepokoju, in pri tolikih skerbah svojega zdravja ne razdjal. Nobena reč ne spodjeda tako zlo življenja, kakor žalost in skerbi; one suše kri po žilah in jo spridijo, in ostrupijo zdravje. To poterdí tudi modri Sirah, ki pravi: „Nevošljivost in jeza dni skrajša, in skerbi polne misli pripeljejo starost pred časom.“ (Sir. 30, 26.) — Nevošljivost in jeza, katerih se je pri pravadah težko zogniti, strupeni studenci so veliko bolezen, ktere človeka zgodaj v grob spravijo, in prevelike skerbi, ktere so navadno s pravadami sklenjene, dušne in telesne moči pred časom oslabé, in napravijo zgodno smert. Marsikteri oče se je že zavoljo togote in zavoljo velikih skerb, ki jih je pri svojih pravadah imel, in zavoljo težavnih in dostikrat nevarnih potov, ki jih je zavoljo pravn storiti moral, ob svoje življenje pripravil, je svoje otročiče zgodaj zapuščene sirote naredil, in jim je razdano premoženje, nedokončano pravdo, in siromaštvo zapustil!

Nar bolj žalostno je pa to, da se pravdarji na svoji duši in na zveličanju poškodujejo.

2. Res je, kakor sem že precej v začetku rekel, da vse pravde niso pregrešne, in da marsikteri pravico imajo, za pravdo prijeti. To da takih — oh v sramoto kristjanov naj bo to rečeno! — takih je le malo, da bi se pravično pravdali.

Zato gorje tistim lahkomišljenim, ki zavoljo malovrednih reči, ktere bi se bile lahko z lepo poravnale, precej s pravdo svoje pravice iščejo!

Gorje tistim krivičnim, ki sami vedó, da po krivici ravnaajo, pa zato, ker je reč preveč zmedena, in si zmagati upajo,

vendar le pravdo začnejo, in drugim nepotrebne stroške napravljajo !

Gorje tistim sleparjem, ki se pri svojih pravadah zvijač in nepoštenih pripomočkov poslužijo !

Gorje tistim prevzetnežem, kateri s svojim bogastvom vse opraviti upajo, in s kakim revežem, ki se ž njimi ne more meriti, krivično pravdo začnejo, da ga ob premoženje popolnoma pripravijo.

Zares, ti ne vedó, ali pa nočejo vedeti, od strašne smerti krivičnega Ahaba in njegove prevzetne žene. Nabot je imel poleg Ahabovega poslopja nograd. Ahab mu reče : „Daj mi svoj vinograd ; dam ti za njega boljšega ali pa denarjev, kolikor je vreden.“ Nabot se je branil, ker je Mojzesova zapoved prepovedovala prodajati dedščino očetovsko. Ahab se ves serdit domu verne, z zobmi škriplje, verže se na posteljo, obraz v steno oberne, in nič noče jesti. Jecabela, njegova žena, zvé od njega, kaj da je, in mu reče : „Vstani, jej, in daj si mir ; jaz ti bom Nabotov vinograd dala.“ Najme na to dve krivi priči, ki ste pričale po krivem, da je Nabot Boga in kralja klet. Torej ga ukaže k smerti obsoditi, in kamnjati. Po Nabotovi smerti gre Ahab, in se polasti njegovega vinograda. — Elija prerok pa mu naproti pride, in mu reče : „To govori Gospod : Tam, kjer so psi Nabotovo kri lizali, bodo tudi tvojo kerv lizali. Jecabelo bodo pa žerli na Jecrahelskem polji.“ — Dve leti potlej je bil Ahab na vojski smertno ranjen. Na vozu ga domu peljejo, in kri iz ran poliva njega in voz. Zvečer je umrl. Ko so voz v ribniku zmivali, so psi njegovo kerv lizali, kakor je bil Gospod napovedal. — Poznejših kraljev eden, Jehu, napravi se v Jecrael. Jecabela zve, da pride, nališpa se in pri oknu gleda, ko se kralj v grad pelje. Kralj jo vidi, in zavpije služabnikom, ki so bili okoli nje : „Verzite jo doli !“ Veržejo jo, in ves zid se je ž njeno kervjo oškropotal. Konjske podkove pa so jo do konca sterle. Po jedi reče kralj, po nji pogledati, da bi jo pokopali, — pa razun čepine, rok in nog nič ne najdejo. Vse drugo so bili psi pojedli.

„Gorje jim“, pravi Gospod po svojem preroku, „kteri dobro hudo, in hudo dobro imenujejo“, gorje jim, kteri pravico

za krivico, in krivico za pravico delajo! Na strašno smertno uro jih jaz opominjam vse; pri bledi mertvaški lučici, takrat bodo vidili, kako krivično, hudobno je bilo njih djanje in početje. O kako strašen in groze poln je konec krivičnega, prevzetnega in pravdljivega človeka! Zmiraj bolj se približuje tista ura, da bo stopil tje pred tisto sodbo, kjer nobene veljave ljudi več ni, kjer se nobena krivica več zakriti, nobena pravica več zatreti ne more, in kjer nobenih dokazov in prič treba ni, zakaj tisti sodnik vse tudi nar manjše dela, vse tudi nar skrivniše misli slehernega pozna. Tam pred sodbo božjo se bodo zoper pravdarja vstopili tožniki vsi, ktere je na njih premoženju, na njih poštenju, na njih življenju, na njih duši poškodoval; zagovornika pa morebiti nobenega ne bo imel! V enem trenutku bo njegova pravda pred tisto sodbo razločena, in na nagloma bo sodba storjena, morebiti v večno pogubljenje. Oh, „strašno je pasti v roke živega Boga!“

Vendar se vsem ne bo tako godilo, kteri so v pravde zapleteni, ker vse pravde niso pregrešne. To je res, da vse niso pregrešne, vendar so pa vse nevarne, in veliko priložnost in nevarnost k grehu dajejo. To mi bote gotovo poterjili, da pri pravdah se le prerada skušnja vrine, pomagati si kakor si bodi, posebno če se upati sme, da nepoštenost pred človeškimi sodniki skrita ostane. — Sv. Andrej Avelin je poprejšne leta več časa v Neapolu pravde v cerkvenih rečeh obravnaval. Enkrat je pa iz posebne prijaznosti do nekega svojih zagovarjencov mu z malo lažjo hotel pomagati. Ko je domu prišel, in je po svoji navadi nekoliko iz sv. pisma bral, zadel je na besede sv. pisma: „Lažnjive usta dušo umoré.“ To ga je tako živo pregrelo, da je ves skesan se pravdoznanstvu odpovedal, naj bi se prilike zognil legati se.

Kolikrat se potlej pri pravdah tudi zoper keršansko ljubezen grehi delajo! Tisti, ki se pravdajo, več del neko nejevoljo eden do drugega občutijo, in ta nevolja se le prerada v jezo, in jeza v hudo in dolgo sovraštvo spremeni. S takimi sovražnimi mislimi hodijo v cerkev, in ne pomislije, kaj Jezus v evangelju pravi: „Če svoj dar prineseš k altarju, in se tam spomniš, da ima tvoj brat kaj zoper tebe: pusti ondi svoj dar pred altarjem, in pojdi poprej spraviti se s svojim bratom, in tedaj pridi, in daruj svoj dar.“ (Mat. 5, 24.) — S takimi

sovražnimi mislimi morebiti pristopajo tudi k sv. zakramentom, in čeravno spovedniku obetajo, da za naprej ne bodo sovraštva imeli do tistih, s katerimi se pravdajo: oh, prevzetnost in lakomnost se pri pravdah le prehitro v njih sercu obudí, in spet se na svojega nasprotnika hudujejo in togoté. Da tisti, ki se pravdajo, svojemu nasprotniku le hudo voščijo, da se njegove nesreče veselé, da ga preklinjajo, opravljajo, obrekujejo, — tega mi ni treba pripovedovati, to je vam dobro znano. Ali pa to ni keršanstvu nasproti, ki nam tudi sovražnike ljubiti zapoveduje?

Pravdanje tudi rado v strast zaide. Ljudje, ki so že več pravn imeli, in so jih srečno dognali, vdajo se potem tako pravdanju, da brez pravde skorej več živeti ne morejo, nar manjša reč jim v to služi, da pravdo začno, zmirej v kanclijah in pri pravnikihi tičé.

Kako težavno je obhoditi se s takimi ljudmi! Vse njih misli so le v pravdah, vse njih govorjenje le od pravn. O koliko boljši bi bilo, ko bi vsaj polovico te gorečnosti v zveličanje svoje duše obrnili, za katero tako malo poskerbé!

Kako slabo taki ljudje nedelje in zapovedane praznike posvečujejo! — „Unkraj mojega stanovanja“, tako pripoveduje neki duhoven, „prebival je pravdnik, in imel sem priložnost gledat, kako so kmetje ob Gospodovih dneh že zjutraj proti njegovi hiši vreli. Znabiti, da so potlej tudi v cerkev šli, pa kje so bile njih misli med službo božjo? V pravdi! Za kaj so v svojih molitvah prosili? Da bi se njih pravda srečno iztekla! Morebiti je Bog v njih nesrečo in kazen to molitev uslišal, ali da bolje rečem, pripustil, da so pravdo, in s pravdo tudi veliko grehov pridobili. O kako majhen dobiček kako velika zguba. Časno reč ali pravico so pridobili, pa zavoljo pravdanja božjo gnado in pravico do nebes zgubili!“ „O kaj pomaga človeku, če tudi celi svet pridobi, pa svojo dušo pogubi!“ (Mat. 16, 26.)

Ob času sv. Gregorja čudodelnika, ki je bil škof v Novocesarei, sta se dva brata z veliko serditostjo za ribnik kavsala. Vsak si ga je lastil, in v jezi se eden drugemu grozil, umoriti ga. Sv. Gregor nju z vsem prigovarjanjem ni mogel pomiriti; torej se je neko noč podal do ribnika, je tam molil in od Boga sprosíl, da se je še tisto noč ribnik posušil, in so vse ribe zginile, in tako je bil prepira konec. — O da bi tudi med

nami kak tak čudodelnik vstal, in pogostne pravde tako hitro dokončal, kakor razpertje unih dveh bratov! Veliko grehov bi bilo s tem manj, veliko priložnost k hudemu odvernjenih, veliko sovraštev zatertih, in marsikteri bi svoje časno premoženje ohranil, ki ga zdaj z nepotrebnim, malopridnim pravdanjem razdeva. To da — čemu ta želja, da bi kak čudodelnik od smerti vstal, da bi pravdanju marsikterih kristjanov konec storil? Saj imajo Jezusa in njegovo postavo, postavo ljubezni, sprave, mirnosti in prizanesljivosti; če na to ne porajtajo, bi ne jenjali pravdati se, ko bi tudi kak svet služabnik božji tisto reč jim razdjal, za katero se pravdajo; gotovo bi kmalo kaj družega našli, za kar bi se spet pravdati začeli.

S k l e p.

O kristjani! pravde so vselej žalostno znamenje, da med nami prave ljubezni ni. Kristjani bi med sebo nikoli ne smeli pravd imeti, in bi svoje reči vselej mirno mogli poravnati. Zato je Zveličar tako razločno k nebeškemu Očetu zdihoval, naj duha edinosti pošlje tim, kateri v njega verujejo. Prepire in pravde jim je naravnost prepovedal, rekoč: „Kdor se hoče s teboj pravdati in tvojo suknjo vzeti, temu tudi plajš pusti.“ (Mat. 5, 40.) On hoče reči: tudi pred sodbo bodi rajši k vsemu pripravljen, kakor da bi se zoper ljubezen pregrešil. In spet pravi: „Hitro se spravi s svojim zopernikom, dokler si ž njim na potu“ (Mat. 5, 25.), to je preden reč pred sodnika pride; zakaj kedar se enkrat pravda začne, potlej je sprava zmiraj težjeja, in sovraštvo zmiraj večje. — Te le Jezusove besede želim, da bi si sleherni globoko v serce vtisnil, kdor je v pravde zapleten: „Hitro se spravi s svojim zopernikom, dokler si ž njim na potu, dokler ž njim na zemlji živiš; zakaj zdajno življenje je čas sprave. Tam v večnosti naj nihče ne upa pri Bogu najti miru, kdor tukej na zemlji s svojim bližnim miru ni imel: „Blagor mir nim; kajti se bodo imenovali božji otroci“. Amen.

Osnovane homiletične pridige.

4. Povelikonočna nedelja.

(Kdo je sv. Duh?)

V v o d. Jezus jemlje od svojih učencov slovo, zatoorej so vsi pobiti in žalostni. Kaj? ti nas boš zapustil, na katerega smo stavili vse svoje zaupanje. Jezus jih tolaži s tim, da jim obljubi poslati sv. Duha. Kaj imenitne reči pripoveduje v dan. sv. ev. Jezus od sv. Duha; zatoorej hočemo premišljevat, kaj pravi Jezus od sv. Duha?

R a z l a g a. Od sv. Duha verujemo: da je pravi živi Bog in sicer tretja božja oseba; — da se od Boga Očeta in Sina izhaja; — in da nas posvečuje. Jezus nam pa še bolj na tenjko kaže, kaj dela sv. Duh.

1. Sv. Duh nas tolaži. „Za vas je dobro ... ako pa grem, vam ga bom poslal.“ Ločiti se je kaj huda, še hujše je bilo za učence J. — pričakovali so imenitnega bogatega kralja in slavno kraljestvo, serce njim je viselo na posvetnem, torej so bili žalostni. Vse to pa mora biti drugače; spoznati morajo, da J. kraljestvo ni od tega sveta, da jih ne čaka veselje in slava, ampak preganjanje in terpljenje, in da vse to jim je le v čest in srečo. In prišel je sv. Duh in spoznali so J. učenci, da je res taka in veselili se, da so vredni terpeti kazen za Jezusa. Tudi mi prejmljemo sv. Duha v ssv. zakramentih, alj smo pa tudi potolaženi? Kaka je z nami v križih in težavah? kaj pričakujemo? Kam visi nam serce? Oh pridi sv. D. in tolaži nas!

2. Sv. Duh svet sodi. „Kedar pride, prepričal bo ... sodbe“. In res! sv. Duh je aposteljne tako razsvetil in poterdil, da so že precej binkoštno nedeljo ljudem živo pokazali, kako gerdo da so se pregrešili, ker Jezusu niso hotli verovati, temveč zaverгли so ga. — Judovska pravica bila je le videzna, zavoljo ljudi; sv. Duh bo učil aposteljne in po njih kristjane, da bojo spoznali pravo, Bogu dopadljivo pravico, katero je učil

in kazal Jezus.—Sv. Duh bode razsvetil celi svet, da se bode širilo po svetu božje kraljestvo, kraljestvo nevere, pregrehe in tmote bode pa pojemale, hudič bode premagan. Sv. Duh bo storil vse to.

3. Sv. Duh uči vso resnico. „Kedar pa pride on ... vso resnico.“ Že učence Jezusove je sv. D. učil vse resnice: „Še veliko vam imam povedati, pa ... Binkoštno nedeljo padla je vsa mrena spred oči sv. apostelnov. In zdaj je sv. Duh pri sv. kat. cerkvi in jo uči ... varuje vsake zmiote ... Veselimo se, da smo udje te sv. cerkve, imamo resnico, držimo se resnice!

S k l e p. Popotniki smo — namenjeni iti k Očetu. Pot je temna: sv. Duh nas razsvetljuje;— pot je težavna: sv. Duh nas tolaži. O dajmo se sv. Duhu voditi po pravi sterminu poti, da nas sv. Duh ne bo sodil greha in krivice,— da nas spozna za prave, verne katoličane! Amen.

5. Povelikonočna nedelja.

(Molimo in upajmo!)

V v o d. Poslal nam je Jezus sv. Duha, ki nas tolaži in razsvetljuje na poti proti večnosti. Od tega sem govoril danes osem dni. Danes nam usmiljeni Jezus še nekaj priporoča, da bi srečno potovali ... in to je molitev; zatoorej danes rečem: Molimo in upajmo!

R a z l a g a. Ljudje stavijo svoje zaupanje na dnar, pa ... na visoko službo, pa ... na ljudi, pa ... vsi ti se upirajo na paličico, ki ... Naša palica je molitev: kristjani molimo in upamo, zakaj imamo:

1. usmiljenega Jezusa. „Resnično, resnično ... vam bo dal“, tako nam priterduje Jezus, večna resnica. Kako vesel, da imamo v nebesih J., v katerem imenu nam bo vse dal Oče nebeški. Pomoči potrebujemo vsi zdaj v dušnih, zdaj v telesnih potrebah. Imamo Jezusa, v njegovem imenu obrni se k Očetu ... Kaj pa se pravi prositi v J. imenu? Prositi v zaupanju na njegovo neskončno zaslužnje, — prositi za to in tako, kakor nas je J. učil. Zatoorej prosimo naj pred za božje

in njegovo pravico . . . prosimo z zgrevanim in ponižnim sercom. Pravični! ti prosi za pomoč, da zvest ostaneš . . . grešnik za dar prave pokore — siromak za dar potrpeljivosti, — krivičnež za . . . pijanec za . . . nečistnik za . . . Oh prosimo vsi in upajmo, kajti imamo J., v katerem imenu nam bo dal vse Oče nebeški!

2. Imamo dobrega Očeta v nebesih. „Oče vas sam ljubi . . . Keršanski oče ljubi svojega otroka, kako zanj skerbi in se trudi! Ne da mu kamena, kedar ga kruha prosi, ne kače, kedar ga za ribo prosi. Koliko več ljubi svoje otroke Oče nebeški! Alj mar nam ni dal, česar potrebujemo za truplo? Kdo da zemlji, da rodi . . . Alj mar nam ni dal, česar potrebujemo za dušo?“ Tako je svet ljubil, da je dal svojega edino-rojenega . . . Alj ni postavil svete cerkve in ssv. zakramentov? In ta ljubeznivi, dobri Oče je vsegamogočen in nam tudi vselej pomagati more. Oče! kolikokrat bi ti rad pomagal, pa ne moreš; pri Očetu nebeškem ni taka . . . Zatorej zaupajmo, pa poslušajmo, kaj pravi J., kedaj smemo v Očeta neb. zaupati.“ Oče vas ljubi, ker ste vi mene ljubili in ste verovali . . . Verovati v J. je treba, ljubiti J. je treba, potem nas ljubi Oče neb. in naše upanje ne bo osramoteno.

S k l e p. Obhajamo molitne procesije: Molimo in upajmo, saj imamo J. in Očeta neb.! Pa verujmo tudi v J. in to sveto vero skazujmo v živi ljubezni! Amen.

1. Pobinkoštna nedelja.

(Vsmiljeni kristjan.)

V v o d. Veliko ljudi je Jezusa poslušalo; učil jih je, kako malovredno da je, če ljubimo tiste, ki nas . . . če le dobro delamo tistim, ki . . . Za kristjane je več potrebno, treba je, da smo usmiljeni, kakor Oče . . . Od usmiljenja Jezus govori, tudi jaz danes kažem: „Kdo je usmiljen kristjan?“

R a z l a g a. Lastnosti pravega kerš. usmiljenja J. sam popisuje; po njegovih besedah je usmiljen kristjan:

1. Kdor ne sodi: „Ne sodite, in . . . Grešniki smo vsi: „Kdor pravi, da je brez . . . lažnik je.“ Pa kaj se rado godi?

Pezder v očeh svojega bližnjega vidimo, bruna v svojem . . . Ta zahaja v to ali uno hišo, — hitro pravijo: kaj mora neki biti? Ta se bogati, vse mu gre srečno spod rok, kako neki to? Morebiti goljfuje, odera? Ne hodimo hinavci, pometajmo pred svojim . . .

2. Kdor ne pogublja: „Ne pogubljajte, in . . . Svet rad črni, kar se sveti, črni naj zlahtnejše dela: Ta daje ubogajme, pa le da . . . ta hodi pridno v sv. cerkev, rad moli, prejemlje ssv. zakramente, pa le zavolj ljudi in posvetne hvale. Ta in una je grešnik, grešnica, toliko in toliko let že v grehah živi,—toliko in toliko priložnost, pravo pokoro storiti, zamuja, — vsi nauki in opomini so zastonj: ni več upanja, pogubljen je. Pomisli na Judeža in Savla: ti svetulj si morebiti Judež in godilo se ti bode, kakor . . . uni pa je Savl, in morebiti postane še Pavl.

3. Kdor odpušča. Že katekizem nas uči, da je sovražnikom odpuščati dobro delo usmiljenja. In to je prav zlahtno dobro delo. Marsikdo daje obilno vbogajme, moli . . . pa svojim sovražnikom ne more, noče odpustiti, svoje jeze ne more premagati. Misli na sv. Štefana, Jezusa, ki sta prosila . . . Bodi tudi ti usmiljen, odpuščaj: „Blagor usmiljenim . . . „S ktero mero . . . „Sodbo brez usmiljenja . . .

4. Kdor daje: „Dajte in se vam . . . Veliko vboštva, pomanjkanja je po svetu, veliko solz se pretaka . . . ne zapiraj svojih oči, svoje roke, pomagaj in dajaj! Nabiraš si zakladov za nebesa, Bog je plačevavec in dal ti bode dobro, natlačeno . . . mero . . . in še kupica merzle vode in kosec suhega kruha ne ostane brez plačila: Pomagajte pa z dobro voljo in iz ljubezni do Boga in Oče vaš, ki vidi tudi v skrivne kote . . .

S k l e p. Po božji podobi smo stvarjeni, da delamo, kakor Bog. Bog je usmiljen, bodimo tudi mi! Bog odpušča mnoge in velike grehe . . . tudi mi! Bog daje dobrega vsako minuto nam grešnikom, sovražnikom svojim . . . tudi mi! Tako smo Bogu podobni, usmiljeni smo kakor Oče nebeški in blagor nam, kajti usmiljenja bomo našli. Amen.

2. Pobinkoštna nedelja. (Trojna velika večerja.)

V v o d. Povabljen je bil J. od nekega farizeja — učil je rad in je tudi pri večerji jel lepe nauke ... pravil je lepo priliko od velike večerje. Gospod, ki jo je napravil, je ... — hlapec, katerega je poslal, je Jezus, ki se je sam hlapca imenoval, — svatje, ki so bili ... smo mi ljudje, pa se radi izgovarjamo in nočemo sedeti pri ... Od velike večerje tudi jaz danes: Trojno veliko večerjo nam je pripravil Bog nebeški.

R a z l a g a. 1. Večerja v nebesih. Za nebesa smo stvarjeni, tam nas čaka večerja nezmerno vesela: „Nobeno oko ... „Tam ni več žalosti, ubošva ... — tam je obilna sveta družina: Bog, angeli, vsi svetniki ... tam je neskončna veselica: vekomej! To je velika večerja! —

2. Večerja sv. kat. cerkve. Pa nebesa so bile zaperte, pot je bil zameden, kako torej priti k nebeški večerji? Oče pošlje hlapca: „Tako je Bog svet ljubil ... Jezus pride, nas uči pot v neb., za nas terpi in umerje in tako neb. odpre. Postavi sv. cerkev, izroči jej svoj sv. nauk in ssv. zakramente, da srečno priti moremo tje v neb. V sv. cerkev smo povabljeni vsi, po celem svetu hodijo misijonarji in vabijo ... to je velika večerja, milijonov jih je svatov. Tudi mi smo kerščeni, povabljeni smo, alj koliko jih je, ki se izgovarjajo?! Nekatere žeja po posvetni časti: „Pristavo sem kupil ...; druge moti denar in pohištvo: „Pet jarmov ... tretje spet posvetne sladnosti in veselice: „Oženil sem se ... Oh gorje nam, če je tudi z nami taka: „Povem vam, da nobeden ne bo okusil ... Nam v pomoč je J. pripravil še tretjo večerjo.

3. Večerja božje mize. Jezus sam pravi: „Moje meso je res jed ... Velika je večerja, kajti zlahtna je jed: Meso in kri J. ... veliko jih je povabljenih: „Pridite k meni vsi, ki ste ... in velike so milosti in dobrote, ki jih dobivljamo: „Jaz sem terta, vi mladike ... Zatorej hodite pogostoma in vredno ...

S k l e p. Kako ljubeznivo in modro skerbi Oče nebeški za nas! Tam v nebesih pripravljena je velika večerja. Da pa do nje priti moremo postavil je sv. cerkev, ki nam pot kaže, in postavil je zakr. Rešnj. telesa, ki nam moč daje, da . . . Zatorej deržimo se naukov sv. cerkve in pogostoma bližajmo se božji mizi, potem ne bomo samo le povabljeni, izvoljeni tudi bomo in življali večno veselje pri večerji v sv. nebesih. Amen.

3. Pobinkoštna nedelja.

(G r e š n i k.)

V v o d. Rimske cestninarje in mutarje so farizeje naj bolj sovražili in zaničevali; kajti ajdje so bili in gerdo živeli, pa tudi veliko sile in krivice judom delali. Z njimi se je pa J. obhajal. Seveda so godernjali: „Ta grešnike . . . J. hoče jih zaverniti in pove jim dve priliki danes. evangelja. V njih popisuje J. življenje vsakega grešnika, on pravi, da se grešnik zgubi, išče in spet najde. Od tega hočem tudi jaz danes govoriti.

R a z l a g a. 1. Grešnik se zgubi: Kdo je ovca, katero pastir zgubi, — kdo je denar, kateri v smetje pade? Grešnik je zgubljena ovca; zapusti pravo pot, zgubi dobro pašo, pride v nevarnosti in slednjič konec vzame. Grešnik je zgubljen dnar, prej se je blesketal; grešil je padel med smetje, zgubil lepoto svojo, ves gerd in ostuden je pred Bogom: grešnik se zgubi!

2. Grešnik se išče. Pastir, ki išče ovco, je Jezus. Zapustil ni le 99 ovec, trumo nebeško je zapustil, iskal 33 let, in našel na gori Kalvarii. Še zdaj iz nebes išče grešnika. Zbuja mu vest, pošilja mu srečo in nesrečo, dobre prijatle, vse da bi našel . . . Žena, ki luč prižge in išče, je sv. kat. cerkev: luč sv. vere prižiga, ljudem pridiga in kliče, — stekne vse kote celega sveta, — vabi vse k božji mizi . . . tako se grešnik išče.

3. Grešnik se najde. Veliko jih je že bilo tako nesrečnih, da so grešili, — pa poslušali so Jezusov glas in sv.

cerkve, in najdeni so bili. Oh to je bilo veselje na zemlji in v nebesih. Na zemlji: grešnik sam, starsi in prijatli, sosesčina, — v nebesih: Presv. trojica, angeli in vsi svetniki: Ovčica, drago odkupljena, se je spet našla in mesto je v nebesih za njo pripravljeno; — denar, ki veliko velja in je bil gerd, se spet sveti v lepoti milosti božje in ima spet veljavo v nebesih.

S k l e p. Grešniki smo vsi, in nam vsem velja dan. evangelje. Zašli smo—skerbno nas iščejo nebesa in sv. cerkev, dajmo se najti, da bode veselje na zemlji in v nebesih! Amen.

4. Pobinkoštna nedelja.

(Jezus in naše delo.)

V v o d. Danes vidimo Jezusa pri Galil. morju, kteremu so tudi jezero Genezaret rekali. Lepa in živa je bila ta okrajna. Zelene gore so jo obdajale, rodovitne njive so bogato rodile, in imenitne mesta in vasi so stale okoli in okoli. Tu je Jez. naj rajši bival in učil, sem le so prišle tudi množice za njim, in J. jih je s čolna učil. Tako zvesto je J. opravljal svoje opravilo, delal je, delali so pa tudi njegovi učenci, kakor nam kaže dan. sv. evangelje. Mi vsi smo delavci, od dela govori sv. dan. ev., — tudi jaz hočem danes od dela nekaj govoriti.

R a z l a g a. Ribiči h kraju priveslajo in žalostno spirajo mreže. J. jim pa ukaže še delati. Tako

1. Jezus vabi k delu. Kakor je rekel Simonu: „Pelji... tako kliče J. tudi nas, naj delamo vsak v svojem poklicu. Težek je morebiti tvoj poklic, hude in težavne so opravila tvoje, J. pa te vabi, da delaš v tem poklicu, božja volja je, da si v tem stanu. Ubogaj in spolnuj svoje dolžnosti! —

2. Jezus pomaga pri delu: „Zajeli so veliko rib... Zastonj so delali celo noč, po J. besedi veržejo mreže in... Tako jim je J. pomagal. Tudi tebi pomaga! On ti zbuja dobre in svete misli, da spoznaš, kako lepo, častljivo in dobro je delati; — on te podpira pri težkem delu, on ti briše put in solze, ker ti kaže tudi svoje težko delo, svoje rane in

večno plačilo v nebesa, — on ti blagruje tvoje delo, da ti gre srečno spod rok in veselje budi delati marljivo.

3. Jezus kliče od dela. „Ne boj se... šli za njim.“ Ribiči so bili, J. kliče jih od tega dela, naj grejo za njim. Tudi nas bo J. poklical od našega dela. Kdaj — kdo vé? Morebiti skorej, morebiti poznej; vse boš moral tedaj zapustiti in iti za J. v večnost. Kako veselo za te pridni delavec, ki si zvesto delal, — za te, ki nisi svojega serca obešal na posvetno, — za te, ki si že navajen hoditi za Jezusom? Gorje pa tebi, ki nisi delal, ki si se zaljubil v posvetno, ki nisi hodil za Jezusom.

S k l e p. Delajmo torej radi: J. nas vabi k delu, delati je nam čast, sreča, veselje in zdravje. Delajmo veseli: J. nam pomaga: Vse zamoremo v tem, ki nas... Delajmo stanovitno do konca: Poklical nas bo, konec bo vsega truda, pride delapust: „Pridi zvesti hlapec... pojdi v počitek Gospodov!“ Amen.

5. Pobinkoštna nedelja. (Pravični kristjan.)

V v o d. Visoko so se obražtovali hinavski farizeji, tudi ljudje so jih visoko štimali. J. pa pravi: „Ako vaša pravica ne bo obilniša... Kako to? Farizejev pravica ni bila prava, keršanska. Da bi se nobeden med nami ne motil zastran keršanske pravice! Ni dolgo, kar sem vam kazal, kdo je usmiljen kristjan; danes kažem: „Kdo je pravičen kristjan?“

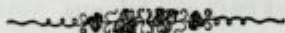
R a z l a g a. Katekizem uči: Kerš. pravica je: Vari se hudega in stori dobro. Pravičen kr. torej je:

1. Kdor derži zapovedi zavoljo Jezusa. Farizeji so molili, vbogaime dajali... pa le zavoljo ljudi. Mi tega storiti ne smemo: „Jaz pa vam povem... te besede veljajo tudi nam. Jezus nam je dal zapovedi, in iz ljubezni in pokornosti do njega jih moramo spolnovati. Torej, kedar moliš, delaš, svariš... vse zavoljo Boga!

2. Kdor derži zapovedi vse — male in velike. Mislili so farizeji, da je že dovolj, ako ne ubijajo; da se pa jezijo, zmirjajo, kolnejo, to nič ne dene. Mislili so, da je že dobro, ako ne kradejo in ropajo; da pa udove in sirote oderajo, goljfujejo, to ni toliko! Vse zapovedi so od Boga, in vse od konca do kraja jih moramo: „Kdor le eno lomi, dolžen je cele postave.“ Zatorej nisi še pravičen, ako ne ubijaš in kradeš, zraven pa jezo kuhaš, — molitev in sveto cerkev zanemarjaš, — za svojimi otroci in posli ne gledaš, — pijančuješ, po noči vesuješ . . . vse zapovedi derži!

3. Kdor derži zapovedi v mislih in v djanju. Tega nas Jezus prav lepo uci: „Če svoj dar . . . potem pridi in daruj svoj dar.“ Glejte! še tako dobro delo Bogu ne dopada, ako v sercu, v mislih Boga žališ: Bog gleda na serce, preiskuje vse kote. Zatorej nisi še pravičen, ako se s kom prijazno obhodiš, v sercu pa jezo kuhaš; — ako se gerdiš in nesramnih djanj in besed varuješ, v sercu pa . . .; — ako oči proti nebesom obračaš, roke sklepaš, misli svoje pa nimaš pri Bogu . . .; — ako nobenemu škode in krivice ne delaš, v sercu pa srečo svojega bližnjega težko gledaš, mu zaviduješ, hudo in nesrečo želiš . . . tudi serce mora biti čisto in misli bogoljubne!

S k l e p. Kdo si ne želi priti v nebeško kraljestvo? „Ako pa vaša pravica ne bo obilniša . . . Zatorej bodimo prav keršansko pravični: deržimo zapovedi zavoljo Jezusa, — vse male in velike, — ne samo zunaj v djanju temuč tudi znotraj v mislih: „Blagor lačnim in žejnim take pravice: ker oni bodo nasiteni!“ Amen.



Novičar.

* Iz Celovca 11. maja. Kerška škofija šteje 24 dekanij; 20 dekanov je denes v Celovcu. Naš premilostljivi knez in škof Dr. Valentin so jih poklicali k sebi. Kaj mora neki biti? Nekaj prav imenitnega in prav veselega je! Že v prvem listu na svoje duhovnike so milostljivi naš višipastir dovolili in priporočevali, naj se duhovniki shajajo pri svojih dekanih in obhajajo dekanijske shode alj konferencije. 12. febr. t. l. so pa zaukazali, da se vsako leto po vseh dekanijah vsaj enkrat obhajajo dekanijski shodi. Letos mesca julija se bodo začeli. Da se zavoljo teh shodov s svojimi dekani spogovorijo in posvetujejo, sklicali so vse č. gg. dekane v Celovec. Denes ob osmih se je zbralo 20 dekanov in pogovarjalo o tej zadevi. Milostljivi knezoškof so očitno rekli, da jih močno veseli, da se z denešnjim dnevom stori spet nov in velik korak na polji cerkvenega življenja. Dekanijski shodi so ja podlaga diecezanskih sinod, ktere se bodo sčasom tudi vpeljale. Potem so gg. dekanom svoje misli na znanje dali, kako bi vsi zamogli v duhu sv. katoliške cerkve, v duhu edinosti in ljubezni delati in dekanijske shode modro voditi na čest in srečo sv. kat. cerkve, na čest in srečo vseh duhovnih pastirjev, v spodbujajo in vnemo vsem duhovnikom. Povabili so tudi gg. dekane, naj vsak svoje misli svobodno razodene. Marsikteri gospod dekan povedal je serčno marsikaj, kar se mu je potrebnega in koristnega dozdevalo. Več kot tri cele ure se je posvetovalo in marsiktero zerno je padlo na rodovitno zemljo, ktera bode o svojem času bogato rodila. Vsi č. gg. dekani so potem južinali pri mil. knezoškofu in vsi vneti in vsi živi se vrnili na svoj dom. Bog jih spremljaj in daj dekanijским shodom svoj blagor! Vse č. gg. duhovnike pa lepo lepo prosimo, da dobro voljo in dober namen našega premil. knezoškofa na vso moč podpirajo, do dekanijских shodov pravo veselje imajo in jih pridno obiskujejo: duhovno življenje se bode spet oživel in vterdilo, sv. vera in lepa obnaša bode spet prišla med naše ljudstvo in duhovniki se bodo veselili obilnega plačila za ves trud in vse pote. Vse v večjo čest in slavo Bogu in rožni devici Mariji!

* Iz Celjske okrajne. Žalostna novica od nemile smerti častitega g. Karla Simandla, ki je nenadoma v cvetu svojega življenja svet zapustil, spreletela je vsakterega mnogoštevilnih njegovih prijateljev in znancov in neizrečeno razžalostila, posebno pa, ker je umrl oddaljen od nas — ki mu nismo mogli zadnje prijaznosti na njegovi poslednji poti skazati. Izpolniti vendar keršansko dolžnost in pokazati mu bratovsko ljubezen, priporočaje blago njegovo dušo milosti božji, so je 13. aprila v cerkvi sv. Martina v rožni dolini, — kjer je

rajni kakor duhovni pomočnik služil — 17 njegovih prijateljev in verstnikov snidilo in opravljalo za njegov dušni pokoj svečane zadušnice.

Lepo so pri tej priliki verne Šmarske ovčice pokazale svojo nespremenjeno ljubezen do svojega nekdanjega dobrega pastirja. Bilo je ravno ob času narsilnejšega dela, vendar so farmani kakor v prazniku cerkvo napolnili in pobožno se vdeležili svetih opravil. Verli gosp. profesor Krušič so s svojim žalostnemu opraviilu primernim govorom rajnega živo otoženim poslušateljem pred oči še enkrat postavili, in ga njih pobožnemu spominu s ginljivo besedo priporočili. Po sv. opraviilu so nekteri pričujočih njegovih verstnikov priloženih 10 gld. za spomenik rajnemu vložili. V tolažbo mnogim prijateljem rajnega naj še omenim, da so čedni Skalski farmani iz ljubezni in serčnega spoštovanja do pokojnega svojega pastirja celi teden v svoji farni cerkvi in Belski podružnici s svetimi mašami za rajnega večni mir prosili. O da bi pač molitve pobožnih ovčic in žalostnih prijateljev dospele pred božji tron in mili rajni gledal večno luč!

Družba sv. Mohora.

Družba sv. Mohora leta 1864. Število družnikov, letnih in dosmertnih, se če dalje bolj množi; tudi iz Kranjskega se jih več in več oglašā. Letos bode izdala družba še eno knjigo več kakor lani, namreč: 1) Večernice s povestjo „oče in sin“ in s sestavkoma „Cerkev sv. Križa pri Belaku“ in „Ozir po Primorji itd.“; 2) bukvice „Jezus Kristus devicam, svojim nevestam na serece govori“ od g. prof. A. Lesarja; 3) zgodovinsko povest „Juri Kozjak, slovenski janičar“, od J. Jurčiča; 4) pripovedko „Hudo brezno ali gozdnarjev rejeneec“, od g. prof. Fr. Erjavca in 5) Koledarček za leto 1865 z imenikom čast. družnikov. Vse te knjige se razpošljejo, če ne prej, vsaj perve dni mesca julija. Kdor želi za tekoče leto še pristopiti, naj se oglasi vsaj do konca maja, ker se tedaj dá imenik v natis. Letnina iznaša 1 goldinar, dosmertnina pa 15 gld. Želeti bi bilo, da najde prekoristna družba sv. Mohora povsod obilno podpore med kmeštvom in med gospodo, pa tudi med dijaško mladino (ktera sme katoliškim družbam (bratovščinam) brez skerbi kot ud pristopiti, kar je pri drugih društvih se ve dá prepovedano), da bode mogla vsako leto še več koristnih bukev na svitlo dati in še več v povzdigo domače književnosti in v omiko slovenskega naroda storiti.

Duhovske zadeve.

Kerška škofija.

Č. g. Valentinič Anton je imenovan administrator dekanijstva in šolskega oskerbnitva Kanalske doline. Č. g. Valentinič Alojzi dobil je faro Bredle in Leskovšek Jan. faro Theisenek. — Za provizorje so postavljeni čast. gospodje: Šervicel Mat. v Žabnicah, Volkert Jož. v Oettingi in Božič Janko začasno v Šentjurji pri Celovcu. — Čč. gg. kaplani so prestavljeni: Blasi Jan. v Greifenburg, Sket Jož. v Labod, Haslaher Franc v Šentmartin pri Belace. — Umerla sta čč. gg.: Roth Franc fajm. v Liemberze in Harniš Simon, duh. svetovavec in fajm. v Sent-Paternionu. R. I. P.!

Goriška nadškofija.

Č. g. Štrekelj Jern. gre za spovednika in pridigarja na Sveto Goro. — Č. g. Oblokar Mih. pride v Gargar. — V Soča za proviz. pride č. g. Gaberšek Jan. — Č. g. Velikonja Jan. v Ročo za kurata. — Umerli so: V tukajšnjem samostanu čč. OO. kapucinov O. Janez K. Mozetič, bivši provincijal, — č. g. Cesnik Mark., kurat v Roči, — č. g. Uršič Jož., duh. teržaške škofije v pokoji, v Gorici, — č. g. Burba Jan., duh. v pokoji, v Kavencanu. R. I. P.!

Ljubljanska škofija.

Preč. gosp. častni korar Pečar And. je dobil faro Kerško. Č. g. Stritar Jan. kuratno beneficijo v Šentvidu pri Zatični. Čč. gg. kaplani so bili prestavljeni: Fajdiga Jan., duh. pom. v Črnomlju, je od c. k. pomorskega ministerstva izvoljen za mornarskega kaplana 3. reda 1. oddelka, in zročeno mu je začasno vodstvo in katehetstvo mornarske deške šole v Puli. — Domicelj Ant. pride v Črnomelj, — Žan Jan. v Mozelj, — Klemen Ant. v Cirklje, — Perjatelj Štef. v Menges, — Zupan Mih. v Šentvid, — Petik And. v Škocijan, — Rogač Jož. v Polje, — Bergant Fr. v Kamnik, — Tomazin Jan. k sv. Jakobu v Ljublj., — Zagoda Jan. iz Sorice na Trato, — Indof Mart. iz Poljan na Loko v Rovte, — Korošič Mart., duh. pom. v Gorjah, gre za administratorja na Kopanji, — Kristofič Peter iz Brezovice v Gorje, — Debelak Jan. iz Kerke v Šentvid p. Z., — Šranec Stanisl. iz Šentvida na Bresovico, — Mali Ign. iz Šmarje v Polje (g. dr. Rogač ostane na Kerki), — dr. Mance Fr., iz senjske škofije, pride začasno v Vinico. — Predaselska duhovnija je podeljena č. g. Kerčonu Jož., duh. pom. in katehetu v uršulinskih šolah v Loki. Šenthelenska lokalija je podeljena č. g. Rasputniku Jak., duh. pom. v Predaslu, ker se je odnotni g. fajm. Toman Janez radovoljno odpovedal. — Č. g. Kos Aleš fajm. se poda v pokoj. — Umerli so: Č. g. Peče Juri, lokalist v pokoju v Polomu, — č. g. Zorn Karol, stoljni dekan in korar v Ljubljani, — č. g. Mulej Flor., fajm. v Hinah in Okoren Aleš. R. I. P.!

Lavantinska škofija.

Za fajm. so postavljeni čč. gg.: Mak Fr. v Šmartin v rožni dolini, — Lorenčič Fr. v Malo nedeljo, — Ripšelj Karol v Loko. — Prestavljeni so gg. kaplani: Goličnik Melchior v Tinje, — Guzej Jern. v Šmarje, — Pečnik Jakob v Marenberg, — Kunej Jan. N. v Slivnici pri Celji, — Petan Francšek v Rogatec, — Košar Jan. v Ulimje, — Švare Fr. v gornjo Polskavo, — Juri Benedikt v Sevnico, — Stiper Jan. v Muto, — Trunk Blaž v Šentlorenu v slov. Gor., — Hole Jak. v Štandrej v sl. Gor., — Kolednik Jak. v Malo nedeljo, — Čurin Juri v Svitino, — Milošič Mih. v Negavo.

Teržaška škofija.

Č. g. Matjan Valen. je dobil kuracijo v Risani. Č. g. Mican Janez je izvoljen fajm. v Kringi (Corridico). Č. g. Korošič Blaž, fajm. v Zdrnaji, bivši eno leto v pokoji, prevzame faro admin. v Gročani začasno zavoljo zdravja. — Umerl je č. g. Uršič Jož., duhoven v pokoji v Gorici. R. I. P.!